

Arrest

nr. 238 520 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2018 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna CGVS) de aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren aangezien zij reeds in Griekenland een beschermingsstatuut geniet. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 231 050 van 9 januari 2020 het beroep verwerpt.

Op 20 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : B.

voornaam : H. S.

geboortedatum : (...)1986

geboorteplaats : Teheran

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹ (2) 3 , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Rechtspleging

Verzoeksters raadvrouw heeft per e-mail op 3 juli 2020 een stuk met als titel “*replieknota*” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

De Raad stelt vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een “*replieknota*” voorziet. Gelet op het voorbarig karakter van de *replieknota* alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, wordt voormelde memorie ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet « BIJ het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Volgens de terugkeerrichtlijn « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde Luiden volgens een billijke en transparante procedure geschiedt Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer te weten terugkeerbesluiten en in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr 6).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op liet grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM Rail St 53 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf met volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr 129 985 du 23 september 2014, nr 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr 234 164 van 17 maart 2016): « 11 ... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744 punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336 punt 46) Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen »(HvJ, C-249/13 11 december 2014. KhaledBoudjlida. §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat

elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de recht soi de van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M G. v.Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011 « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980. ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C E., arrêt n° 168 712 du 9 mars 2007) »

Quod non in casu Mevrouw B. werd niet uitgenodigd om haar mening te geven over haar situatie terwijl ze elementen had te maken punten met betrekking tot haar gezondheidstoestand. Inderdaad lijdt ze aan psychische problemen en wordt sinds enkele maanden gevolgd door een psycholoog

Bijgevolg heeft de wederpartij verzoeksters recht om te worden gehoord geschonden. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

Op dezelfde manier verwijt verzoekster de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM.

In dezelfde zin in het arrest nr 230 025 van 10 december 2019 heeft Uw Raad geoordeeld dat: "Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing. (...)

Echter blijkt uit het betoog van de verzoekende partij en uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken dat ZIJ na het afsluiten van de asielprocedure door de Raad op 28 februari 2019, psychiatrisch wordt opgevolgd en dit sinds 7 juni 2019, waarbij een dokter van de psychiatrische dienst op 9 juli 2019 vermeldt dat gezien de nauwe samenhang tussen de door de patiënt beschreven symptomen en de beleefde traumatische ervaringen in Tsjetsjenië, het hem lijkt dat een terugkeer aldaar een premature blootstelling kan veroorzaken die nefast kan zijn voor de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Gelet op de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken kan de verwerende partij in haar verweernota niet dienstig betogen dat de verzoekende partij thans met middels een medisch attest aantoonde dat zij psychische problemen heeft, noch dat de verzoekende partij

niet aan de hand van concrete gegevens aantoont dat ZIJ zich kan beroepen op het in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde element betreffende de gezondheidstoestand

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt met dat de verzoekende partij, na het beëindigen van de asielprocedure op 28 februari 2019 en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op 25 juni 2019 werd gehoord Dit wordt door de verwerende partij overigens in de verweernota's met betwist

3.8. Gelet op het feit dat de verzoekende partij na de asielprocedure doch reeds voor het nemen van de bestreden beslissing opgevolgd werd door een dokter van de psychiatrische dienst en gelet op het feit dat betreffende de psychische problemen waarvoor zij wordt opgevolgd wordt geattesteerd dat een terugkeer omwille van deze problemen nefast kan zijn voor de gezondheidstoestand, komt het de Raad voor dat de verzoekende partij, indien zij was gehoord, elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had kunnen naar voren brengen die na een individueel onderzoek ervan het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden Het feit dat zij de aan haar verzoekschrift gevoegde stavingstukken niet had voorgelegd aan de verwerende partij, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk Immers werd de verzoekende partij niet in de mogelijkheid gesteld de voormelde elementen of bewijsstukken die deze elementen aantonen, voor te leggen aan het bestuur. De verwerende partij mag hierbij niet uit het oog verliezen dat de thans bestreden beslissing geen antwoord vormt op een door de verzoekende partij ingediende aanvraag, maar een beslissing die op eigen initiatief van het bestuur genomen werd, zonder dat vooraf aan de verzoekende partij kenbaar was gemaakt dat een dergelijke beslissing zou worden genomen zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de nodige elementen en/of stukken niet aan het bestuur werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing

3.9. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ZIJ effectief aan psychiatrische problemen lijdt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift stavingstukken voegt van een dokter van de psychiatrische dienst die attesteert dat de verzoekende partij zich presenteert met een anxiodepressief beeld compatibel met een posttraumatisch stresssyndroom

3.10. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht wordt dan ook aangenomen”.

3.2 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het hoorrecht op zichzelf en zoals vervat in artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord, zodat zij de elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand niet kon meedelen. Verzoekster verduidelijkt dat zij sinds enkele maanden wordt opgevolgd door een psycholoog. Ze voegt in dat verband een attest van 29 april 2019 en van 4 maart 2020 van het Rode Kruis bij het verzoekschrift.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144) en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht. In weerwil van het betoog van verzoeksters raadvrouw ter terechtzitting houdt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet

in dat de bestreden beslissing een motivering moet bevatten omtrent de gezondheidstoestand van verzoekster. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand alvorens het bevel te nemen.

Uit het administratief dossier blijkt dat zich daarin een document bevindt "Evaluatie artikel 74/13" van 20 februari 2020. Hierin staat het volgende te lezen:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: (...)

- Gezins- en familieleven: (...)

- Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde twee operaties gehad te hebben in Griekenland, dat zij maagproblemen had en dat zij medicatie neemt tegen deze maagproblemen en stress. Betrokkene legde bij de DVZ geen medische documenten neer. Wel legde betrokkene bij het CGVS verschillende medische documenten neer uit zowel Griekenland, waar zij al internationale bescherming geniet, als België. Het feit dat betrokkene geopereerd werd in Griekenland en daar een psychiater bezocht, toont aan dat betrokkene daar toegang heeft tot de nodige gezondheidszorg. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

(...)"

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoekster. Er wordt melding gemaakt van de medische documenten die verzoekster voorlegde bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Er wordt op gewezen dat verzoekster in Griekenland, waar zij al internationale bescherming geniet, toegang had tot de nodige gezondheidszorg aangezien zij daar werd geopereerd en een psychiater bezocht. De verwerende partij merkt ook op dat zij op heden niet in het bezit is van medische documenten. Zij beschikt aldus niet over informatie waaruit blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Evenmin bevat het dossier een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst erop dat indien verzoekster om medische redenen niet verwijderd kan worden het haar toekomt om de verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. De verwerende partij stelt bijgevolg vast dat er geen aanwijzingen zijn van medische elementen die een verwijdering in de weg staan.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing geen belangenafweging bevat inzake de elementen waarover zij wilde gehoord worden, namelijk haar gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat de rechtspraak van de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij meent dat in de bestreden beslissing zelf een belangenafweging inzake haar gezondheidstoestand terug te vinden moest zijn. Bijgevolg blijkt hieruit dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling wordt niet aangetoond.

Artikel 62, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden."

Verzoekster is niet gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zodat deze bepaling niet op haar van toepassing is en niet dienstig wordt aangevoerd.

Volgens de Raad van State heeft het vervullen van de hoorplicht slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de beslissing leiden indien verzoekster bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekster minder nadelige beslissing te nemen. Het is aan verzoekster om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het al dan niet nemen van de bestreden beslissing. Indien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoekster en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu stelt verzoekster dat zij elementen had willen meedelen over haar gezondheidstoestand: zij lijdt aan ernstige psychologische problemen en wordt regelmatig gevolgd door een psycholoog. Uit de bewoordingen van het document “*Evaluatie artikel 74/13*” van 20 februari 2020 blijkt echter dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de psychologische en andere medische problemen en heeft geoordeeld dat hieruit niet blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid is om te reizen of dat een eventuele behandeling niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Griekenland, land waar zij internationale bescherming geniet, zodat er geen aanwijzingen zijn dat er medische elementen zijn die een verwijdering in de weg staan. Bijgevolg heeft de verwerende partij wel rekening gehouden met de elementen inzake haar gezondheid die verzoekster had willen aanbrengen, zodat het louter opnieuw meedelen van deze informatie geen invloed had kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissing. Ook de stukken 3 en 4 in bijlage van het verzoekschrift bevatten geen informatie waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden en die een invloed had kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissing. Uit de attesten van het Rode Kruis blijkt dat verzoekster sinds 18 december 2018 op regelmatige basis wordt opgevolgd door een psycholoog. In weerwil van verzoeksters bewering blijkt uit de attesten niet dat verzoekster onmogelijk kan reizen of niet verder kan worden opgevolgd in Griekenland voor haar psychische problemen. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Indien verzoekster dit wenst, staat het haar vrij om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals de verwerende partij benadrukt in de “*Evaluatie artikel 74/13*”. Uit het stuk neergelegd ter terechtzitting van 11 maart 2020, blijkt trouwens dat verzoeker dit gedaan heeft op 6 maart 2020.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster toont niet aan met welke voorgelegde stukken er geen rekening zou zijn gehouden. Uit het document “*Evaluatie artikel 74/13*” van 20 februari 2020 blijkt dat rekening werd gehouden met de medische problemen en stukken die zij in dit verband indiende bij de CGVS. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij een “*automatische*” toepassing heeft gemaakt van artikel 7 van de vreemdelingenwet en daardoor een hogere verdragsbepaling, namelijk artikel 3 van het EVRM miskend heeft.

Uit voorgaande bespreking blijkt echter duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand en is nagegaan of de medische elementen die zij aanbracht, een verwijdering zouden kunnen verhinderen. De verwerende partij concludeerde dat dit niet het geval is. Bijgevolg heeft de verwerende partij rekening gehouden met de voorschriften van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

In zijn arrest van 13 december 2016 heeft het EHRM het volgende gesteld over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het moet gaan om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting* (eigen vertaling)” (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 183). Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Bovendien ligt de bewijslast in de eerste plaats bij de vreemdeling (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 186), die de nodige elementen moet aanreiken opdat een onderzoek kan worden gevoerd. *In casu* toont verzoekster momenteel niet aan dat zij zich in zulke uitzonderlijke situatie bevindt. Bijgevolg maakt zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN